

Som žiačka ôsmej triedy základnej školy v Poprade. Veľmi rada píšem, a preto som si vymyslela tento príbeh, v ktorom budem vystupovať ako psychologička. Nech sa páči...

Pozor na internet!

Volám sa Anna, a som psychologička. Porozprávam Vám jeden príbeh, ktorý je o štrnástročnom dievčati menom Ema. Jedného dňa sa prihlásila na Facebook, a spoznala sa tam s jedným chlapcom. Aspoň si myslela, že to je chlapec.

Bol krásny slnečný piatok a Ema práve prišla domov zo školy. „Ahoj, ako bolo v škole?“ spýtala sa jej mama. „Fajn.“ odpovedala zrudene. Vybehla hore schodmi do izby, hodila tašku do kúta, a hneď si zapla Facebook. „Jéj, mám ďalšiu žiadosť o priateľstvo. Kto to asi môže byť? Hmm... nejaký Peter... ale toho nepoznám...no a čo, aj tak mu to príjem.“ pomyslela si Ema. „Ale radšej si pozriem jeho fotky... Fíha, je celkom pekný a je aj mladý.“ vravela si Ema v duchu.

O dva dni jej ten Peter začal písať. Toto písanie trvalo celé mesiace. Písali si o všetkom, o škole, o priateľoch, o rodine, jednoducho o všetkom. Ema sa zamilovala. Myslela si, že je to jediný človek na svete, ktorý jej naozaj rozumie.

Jedného dňa jej napísal, že by bolo načase stretnúť sa zoči-voči. Chvíľku bola prekvapená, ale nakoniec súhlasila. Lenže mala menší problém. „Mama ma nepustí, je strašná. Stále chce vedieť, kde som a čo robím. Ach... strašne ma to šťve. Mám toho už plné zuby!“ písala našťavaná Ema Petrovi. „Chápem ťa... Aj moji sú takí“ odpísal. „Ty si jediný, kto mi skutočne rozumie. Som naozaj rada, že som ťa spoznala...“ písala vďačná Ema. „Aj ja som veľmi šťastný, že ťa poznám. Takže, čo bude s tým stretnutím?“ pýtal sa jej. „No, tak poviem mame, že som sa dohodla s kamoškou Luciou, že pôjdeme spolu nakupovať do nákupného centra Max. Môžeme sa stretnúť tam?“ pýtala sa nadšená Ema. „To by bolo fajn, tak o druhej?“ spýtal sa Peter. „Fajn, tak zajtra, ale teraz už musím ísť, ahoj...“ lúčila sa Ema.

Zajtrajšok nastal takmer okamžite. Ema práve prišla do nákupného centra a sadala si na lavičku. Po pravici uvidela časopisy, a keďže mala ešte čas, tak si začala čítať. O krátku chvíľku si k nej sadol muž stredného veku. „Ahoj Ema.“ prihovoril sa jej. Zodvihla hlavu a zarazene pozrela. „My sa poznáme?“ spýtala sa zhrozene. „To som predsa ja, Peter.“ povedal jej pokojným hlasom. „A al ale veď Peter má štrnásť a nie okolo tridsiatky!“ hovorila zhrozene a vstávala. „Prosím, sadni si. Stále som to ja, ten chlapec, ktorý ti rozumie a ktorý ťa ľúbi. Veď vek je len číslo. Čo je potom, keď sa dvaja majú radi? Tak veľmi som sa tešil na túto chvíľu a teraz sa konečne stala. Nepokazme si to, veď je to krásne....“ hovoril jej. Ema už-už išla niečo povedať, ale potom si to rozmyslela a nakoniec mu povedala, že má pravdu.

„Takže ideme ku mne?“ spýtal sa jej šťastný Peter. „Áno.“ povedala Ema. Keď vošli do jeho domu, necítila sa tam najpríjemnejšie, ale verila mu, a tak vošla dnu. Zavrel dvere, schmatol jej ruku a začal sa jej vyhrážať smrťou, že ju zabije, jej rodinu a všetkých jej priateľov. Prikázal jej, nech sa vyzlečie. Ema pod tým tlakom poslúchla. Potom ju odvedol do spálne

a prikázal jej, nech pózuje, a nech sa pritom tvári šťastne. Pretože v ruke držal kuchynský nôž, poslúchla, lebo nemala na výber. Keď ju dofotil, povedal jej, že sa môže obliecť, a keď niekomu o tom povie, tak prisahá, že ju naozaj zabije a aj keby mal ísť na kraj sveta, aj tak to urobí... Odviezol ju späť do nákupného centra, kde sa predtým stretli a odišiel. Ema šla na záchody a zavrela sa do kabínky, kde začala silno plakať. Silný prúd slaných sĺz jej stekali po lícach. Prvé čo chcela urobiť je, že pôjde domov a so všetkým sa zdôverí a prizná mame, no spomenula si na vyhrážky toho hrozného muža. Vtedy začala plakať ešte väčšmi. Na záchodoch bola asi pol hodinu, potom vyšla, a šla domov. Cestou si opakovala, že nesmie nikomu povedať, čo sa stalo.

Prišla domov. Jej červené oči už neboli také červené ako predtým, keď plakala. Keď otvorila dvere, mama ju privítala a spýtala sa jej, ako bolo. Ema neudržala v sebe ten smútok a začala plakať. Mama ju objala a potichu sa jej spýtala, čo sa stalo. Ema bola chvíľu tichu, a napokon povedala: „ Mami, vieš, ako som bola v tom nákupnom centre, tak..., niečo sa stalo...“ a zamlčala sa. „ Emi, čo sa stalo?“ spýtala sa jej mama. „Ale no vieš, veľmi sme sa s Luckou pohádali a mňa to veľmi mrzí.“ zaklamala Ema. „ Aáále, netráp sa zlatko, to bude dobré. Zajtra v škole sa jej ospravedlníš a všetko bude OK. Dobre?“ spýtala sa jej mama. „ Fajn, vďaka mami. Veľmi ťa ľúbim.“ povedala s očami plnými sĺz.

Na druhý deň išla Ema ako každý iný pondelok do školy. Keď prechádzala cez chodbu k svojej skrinke, počula, ako sa o nej rozprávajú nepeknyými nadávkami. Ema sa otočila a uvidela asi sedem dievčat ako ju ohovárajú. Nechápala, prečo jej to robia. Zrazu vo dverách uvidela Luciu a išla jej naproti s úsmevom na tvári, no ona ju len obišla a povedala jej, že sa môže hanbiť. Ema vôbec nevedela, o čom to hovorí, chytila ju za ruku a spýtala sa jej: „ O čom to hovoríš?!“ „ To som si o tebe vážne nemyslela...Nevedela som, že si toho schopná!“ povedala znechutene jej najlepšia priateľka. „Ale ja naozaj neviem, o čom to tu hovo...“ nestihla dopovedať, lebo počula ako sa o nej rozprávajú i ďalší. „ Hovorím o tých fotkách.“ povedala našťavaná Lucia. Zrazu to Eme začalo dochádzať o akých fotkách je reč. Zazvonilo. Išli do triedy. Cez hodinu nepočula nič iné, len ako ju spolužiaci ohovárali, ale ona nič nepovedala. Nemohla. Cez prestávku všetko vysvetlila Lucii. „Musíš to nahlásiť na políciu.“ povedala jej. Ale potom jej vysvetlila, prečo to nemôže urobiť. A ona to pochopila.

Takto ju ohovárali asi tri mesiace. Ema to už psychicky nezvládala a premýšľala o samovražde. Jedného dňa povedala mame, že sa ide prejsť. Išla na ten najvyšší most v meste a chcela skočiť. No ešte na krátku chvíľku zavrela oči, ešte raz si v hlave prelistovala svoj život, no nakoniec dospela aj tak k záveru, že iný spôsob ako sa zbaviť hanby, neexistuje. Zrazu počula, ako niekto kričí jej meno. Otvorila oči a pozrela sa na kričiacu osobu. Bol to jej spolužiak Dávid. Kričal na ňu: „Neskáč! Nesmieš! Veď máš celý život pred sebou!“ , „Život? Tomuto hovoríš život? Vieš aký je to pocit, keď ...“ zasekla sa. „ Nie, máš pravdu, neviem, aký je to pocit, nebudem ti klamať. Ale viem to pochopiť. Prosím, vieš ako by to ublížilo tvojej mame? Stratila manžela, nenúť ju prežiť tú bolesť znova...“ presviedčal ju Dávid. „Máš pravdu, mama by to neprežila.“ pomyslela si Ema. „ No tak, podaj mi ruku....“ prosil ju kamarát. Ema chvíľku premýšľala a nakoniec usúdila, že mu tú ruku podá.

Medzi tým niektorý vodič z okoloidúcich áut zavolať políciu a záchranku. Tá prišla na miesto v priebehu štyroch minút a pýtali sa jej, prečo chcela skočiť. Ema sa bála, ale nakoniec im to povedala. Polícia ju vzala do auta, aby ich navigovala do domu, kde ju fotil ten muž. Keď tam vtrhli, Ema mala strašné kŕče v bruchu, čo sa stane. Za chvíľu vyšla polícia a so sebou viedla muža a ďalšie mladé dievča zakryté len dekou. Emu a dievča vzali do nemocnice. Po pár vyšetreniach usúdili, že ich fyzický stav je v poriadku, ale bude chvíľu trvať, kým sa z toho dostanú. Po chvíli prišla do nemocnice Emina mama celá vystrašená a rozprávala sa s doktormi. Začala plakať. Keď vošla k nej do izby, bez slov ju objala.

Po pár dňoch Emu pustili domov, ale odporúčali jej psychológa. Odvtedy chodí Ema ku mne. Dostáva sa z toho pomaly. V škole ju už nikto neohovára, lebo všetci to pochopili, na Facebooku si pridáva a prijíma žiadosti len tých, ktorých pozná, mame už hovorí úplne všetko a čistú pravdu. A čo sa týka jej záchrancu Dávida, tak s tým sa začala stretávať a zase je šťastná. Ema má dnes šesťnásť rokov a napriek všetkému sa snaží byť šťastná mať pokojný život.

Ponaučenie:

Na sociálnych sieťach buďte veľmi opatrní čo tam pridávate, s kým si píšete, komu dôverujete. Internetový svet je iný ako realita... tak pozor. Verte priateľom, ktorých naozaj poznáte a dávajte pozor na tých, ktorých nie. Chráňte si svoj život.